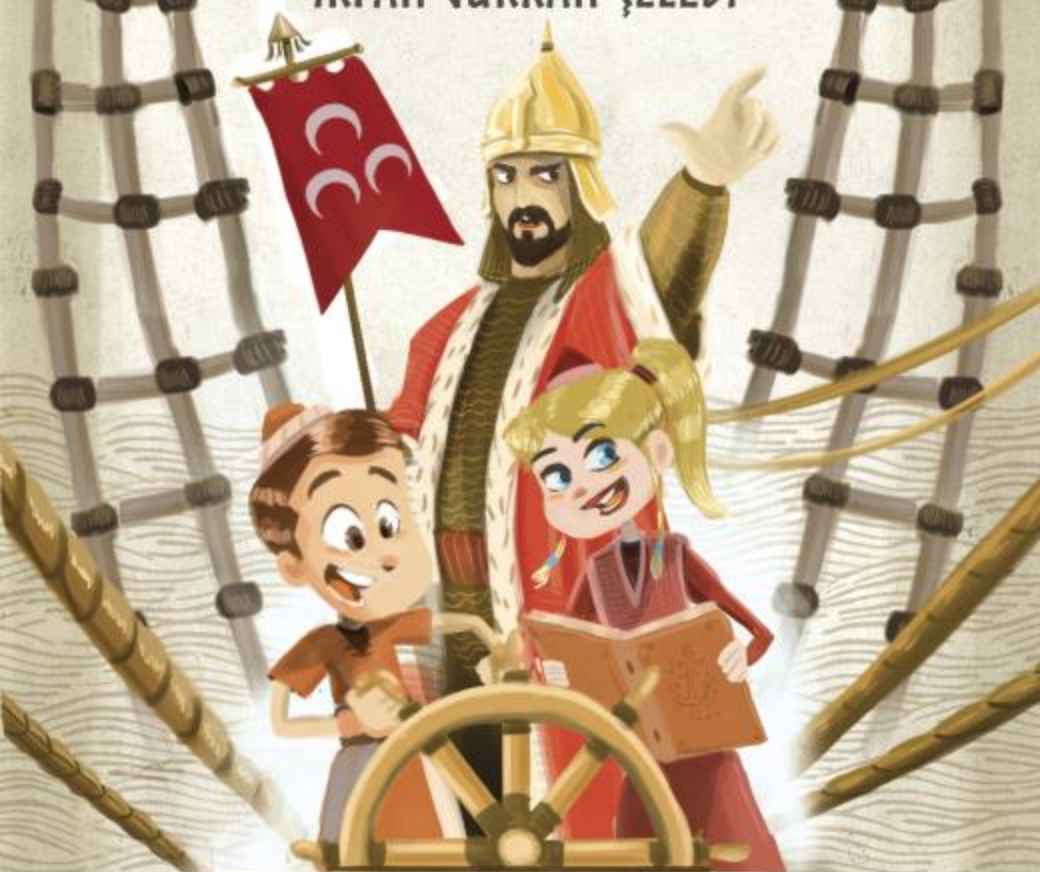

KAHRAMAN AVCISI KEREM-2

KAHRAMANIM

- = FATİH = -

İRFAN GÜRKAN ÇELEBİ

KAHRAMAN AVKISI KEREM-2

KAHRAMANIM

--= FATİH =--

İRFAN GÜRKAN ÇELEBİ

İstanbul /2021

Kulağım kapıda... Hişşşt! Sessiz olun arkadaşlar. Adımı da gizemli çocuğa filan çıkarmayın. Zaman zaman gizli görevlerim olmuyor değil. Ama gizlice kapı dinlemenin doğru bir şey olmadığını da biliyorum elbette. Şimdi bana bir soru sormak istediğinizin farkındayım. Diyorsunuz ki, dedektif değilsen, kapı dinlemenin çok ayıp olduğunu da biliyorsan, o kulağının o kapının tam ortasında işi ne?

Açıklayabilirim demiştim, değil mi? Açıklayabilirim! Bütün suç, sevgili ablam ve kendini beğenmiş arkadaşlarında. Odaya girdiklerinde ben

de sizinle oturabilir miyim diye sormadım mı zannediyorsunuz? Sordum! Ne cevap verdiler dersiniz? *“Biz özel konuşacağız, sen bilgisayarda oyna.”* Bakar mısınız, onlar fısır fısır konuşurken ben içeriye geçip bilgisayarda futbol maçı yapacaktım! Siz daha çok beklersiniz. Ben şimdi golleri sizin kalenize atayım da görün bakın.

Artık bana çocuk muamelesi yapmamayı öğrenmeleri için iyi bir derse ihtiyaçları olduğunu düşünüyorsunuzdur sanırım. Evet, ben de aynen sizin gibi düşünerek ne konuştuklarını öğrenmek üzere dayadım kulağımı kapıya. Ara sıra da anahtar de-

liğinden bu kadar kahkahayı nasıl atabildiklerini görmek için bakıyorum. Bu evde bensiz kahkaha atılamayacağını bilmeleri gerekirdi. Yapacak bir şey yok!

Durun, durun! Yeniden konuşmaya başladılar.

“Ben şarkıcı olmak istiyorum. Çok güzel şarkı söylemek ve besteler yapmak istiyorum.”

“Ben Graham Bell gibi icatlar yapacağım.”

“O da kimmiş öyle, başımıza yeni icatlar çıkarma Pelin!”

“Artık bunu da bilmediğinizi bilmek bile istemiyorum.”

“Bildin! Söyle kimmiş bu Graman, ay adı neyse işte.”

“O elinden hiç düşürmediğin telefonun mucidi canım.”

“Ayyy, öyle söylesene canım, seviyoruz biz o amcaı.”

“Hahay!.. Sizinkiler de neymiş, ben televizyona çıkacağım.”

“Ne yapacaksın televizyona çıkınca?”

“Orasını çıkınca düşüneceğim. Komiklik de yapabilirim, haber de okuyabili...”

“Kerem!”

“Şiiışt! Ama sessiz olun arkadaşlar, duyamıyorum.”

“Kereeeemmm!”

“Eyvah, yoksa bu dayımın sesi mi! Yok, yok, değildir...”

“Evet Kerem, dayının sesi ve sanırım bana bu kapının önünde ne yaptığını hemen açıklamaman gerekiyor.”

Yakalandık. Şimdi dayıma biraz sevimli görünüp yaptığım şeyi unutturmam gerekiyor. Tamam da nasıl?

“Anlatmanı bekliyorum Kerem.”

Önce yüzümde bir gülen adam şekli çıkarmak lazım. Biraz da şımarıklık...

“Kerem, sesin kesildi! Demek ki yaptığının doğru bir şey olmadığını zaten biliyorsun.”

En iyisi her şeyi itiraf etmek.

“Evet dayı, haklısın. Yaptığım doğru değil ama ablamların yaptıkları da çok zalimce...”

“Ne yapmışlar bakayım benim tatlı yeğenime? Böyle yapmasınlar yoksa kulakları uzayacak bu yakışıklının, yazık değil mi?”

“Üfff dayı, sen de dalga geçme benimle.”

“Tamam, kızma. Bak, şimdi ben de merak ettim. Ne konuşuyorlar ablan ve arkadaşları? Üstelik seni aralarına almadan... Çok ayıp çok!”

“Dalga geçme dayı, ben çok ciddiylim. İleride ne yapmak istediklerini konuşuyorlar. Biri şarkıcı, biri televizyoncu, biri de gramofon mu ne, telefon tamircisi mi, icatçısı mı... İşte onu olmak istiyormuş.”

“Hııı...”

“Evet dayı, ben ne olacağım? Kocaman adam oldum, daha ne yapacağıma karar vermek şöyle dursun, düşünmüş değilim.”

“Vah... Vah... Vah!”

“Dalga geçme dayı, bak giderim.”

*“Gel bakalım buraya uzun kulaklı
yeğenim. Sana bir önerim var.”*

“Nedir?”

*“Böyle kapı dinlemek yerine ben sana yaşadıkları
döneme izlerini bırakmış liderlerin, padişahların,
bilim adamlarının nasıl insanlar olduklarından
bahsedeyim, sen de artık kime benzeyeceğine ve
ilerde ne yapacağına bu şekilde karar ver.”*

“Gerçek insanlardan mı yani? Geçmişte yaşamış
olan?”

“Evet, elbette yaşamış ve güzel işler başarmış
insanlardan.”

“Tamam, anlaştık dayıciğim. Ama gramafondan
başlamayalım, onu ablamgil seviyor.”

“Onun adı Graham Bell ve senin çok sevdiğin
telefonun mucidi! Anlaşıldı... Sana birkaç yıl sonra
telefon almayı düşünüyorduk ama belli ki istemi-
yorsun.”

Eyvah, sanırım dayım beni en hassas noktamdan
vuracak! Telefon hayallerimin göz göre göre yok
olup gitmesine asla müsaade edemem.

“Ne oldu, anlaştık mı Kerem? Telefona meraklı
olmadığına çok sevindim. Aferin sana.”

“Yaaaa, dayıcığım biz bu telefon ve Graham Bell’i anlatma işini sonraya bıraksak ve bu konuyu hiç açılmamış kabul etsek olmaz mı?”

Dayımın gülüşüne bakılırsa işler yoluna giriyor gibi.

“Anlaştık Kerem. Zaten ben sana hem bizim tarihimiz hem de dünya tarihi açısından çok önemli birini anlatarak başlamak istiyorum.”

“Kim?”

“Sana bir bilmece soracağım. Oradan yola çıkarak bakalım bulabilecek misin, kimmiş hayalimizdeki kahramanımız?”

“Tamam, bilmeceyse ben ıskalamam.

Hazırım dayııı...”

Dayıma biraz sempatik görünerek zor bir bilmece sormamasını sağlayabilirim. Bu taktik her zaman işe yarar.

“O hâlde söyle bakalım. İstanbul’un uçan ilçesi hangisidir?”

“Uçan?”

“Uçan... Kuş gibi düşün. İki kıtaya yayılmış ya İstanbul, bu ilçe Anadolu yakasında...”

“Hımm... Bilmiyorum ki dayı. Bunu sen söylesen nasıl olur?”

Dayımı yumuşatmak için çeşitli hilelerim var elbette ama şimdi bunları harcamaya gerek yok. Dayanamaz...

“Tamam, bunu söylüyorum ama diğerini sen bileceksin. Kartal ilçesi... Kolaymış, değil mi?”

“Yaa, çok kolaymış! Diğer bilmeceyi sor.”

“İstanbul’u rengârenk süsleyen şeyin ismiyle anılan semt hangisidir?”

*“Rengârenk süsleyen mi? Hımmm...
İpucu hakkımı kullanabilir miyim dayı?”*

“Baharı düşün, baharda her tarafta açılan güzellikleri düşün.”

“Bildim! Çiçek... Bildim değil mi Bay Ne Sorsan Bilir?”

“Yaniii!”

“Papatya, gül, menekşe...”

“Baharda İstanbul’un bütün meydanları, cadde-
leri o çiçekle güzelleşir ve İstanbul’un simgesidir
aslında.”

